

הבור ורחלי ווקס

את תולדותיה אני רואה על פניה. שני מכתשים זעוריים בסנטר, זכר לשתי אבעבועות רוח שאצבעותיה נגעו בהן אי־אז בילדותה. כמה צלקות שפצעי בגרות השאירו אחריהם על הלחי, בקרבת אוזנה השמאלית. כתמים חומים, צורתם של חלק מהם עגלגלה ושל אחרים אקראית יותר, מזכרת מחודשים של טיולים באפריקה תחת השמש, ממסעות ארוכים עם תיק גדול על הגב בין צמחיית סוואנה נמוכה ובעלי חיים שלווים, כי קרם הגנה זה רק לים. קמטי נחישות נוקשים, נובעים בקו ישר מפנינות שפתיה ונמתחים מטה, מהיום שבו החליטה שלא תמתין עוד לגבר שייגאל אותה, לפני שיהיה מאוחר מדי. קמטי חיוך וצחוק רחבים שנפרשים כמניפות מפנינות עיניה, מהיום שראתה את הזריחה על פסגת הקילימנג'רו, מהיום שספרה הראשון יצא לאור, מהיום שגילתה שהצליחה להיכנס להיריון. קמטי דאגה ועצב, קווים מאונכים חדים בין גבותיה שמתחברים על מצחה לשותפיהם האופקיים לפשע, שנחרטו כמו בסכין ממראָה הבעת פניו המרה של טכנאי האולטרסאונד, מהשיחה הרצינית עם הרופאה, מרגעיה האחרונים עם תינוק בן שבועות בודדים שייסוריו עמדו להסתיים.

את הבור שבחזה קשה יותר לראות. יש חולצה בדרך, סוודר, לעיתים גם ג'קט. אבל הוא שם. בשנים הראשונות ניסתה למלא אותו, עם עבודה, תחביבים, בילויים. אך היה זה כמו להשליך חלוקי נחל קטנים לתוך באר עמוקה, שאת העלייה שהם גורמים לה במפלס המים רק מכשור רגיש יוכל לאתר. עם השנים למדה כיצד לא ליפול פנימה, אם כי לעיתים היא עוד מועדת אל מעמקיו. ואז מטפסת לאיטה חזרה החוצה.

נעים לי להיפגש איתה. לפעמים אנחנו הולכות לראות יחד איזה סרט חדש בקולנוע. לפעמים משחקות שח. ולפעמים פשוט יושבות במרפסת שלה, מדברות ושותות יין. ואני יודעת

שהבור תמיד שם, בקרבנו. אבל אני יודעת גם שהיא הקיפה אותנו בצמחיית סוואנה, הזמינה עדרי בעלי חיים שלווים לרעות בסביבתו והדליקה עבור שתינו מדורה חמימה לצידו. כשאנחנו יושבות יחד סביב האש שבליבה, אני יודעת שהיא משקיפה ארוכות על הטבע האפריקאי הפראי, מביטה לרגע אחד על הבור, ואז מוזגת מהפינג'אן תה מתוק אל כוס הזכוכית שבידי.